

hold. Det er en Konto, der ikke fandtes i det Finanslovsforslag, der blev forelagt fra Regeringens Side, og jeg skal i den Henseende minde om, at da denne Post blev indsat af Folketinget i Fjor, tog jeg for Ministeriets Vedkommende bestemt Forbehold med Hensyn til Anvendelsen af disse Penge. Sammenhængen er nemlig den, at et noget mindre Beløb, nemlig 4,000 Kr., tidligere var tilstaaet Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri til Uddeling til de mindre Haandværkerforeninger i samme Øjemed, nemlig til Afholdelse af faglige og andre Foredrag. Man var imidlertid i Folketinget ikke fornøjet med den Fremgangsmaade, Fællesrepræsentationen havde fulgt ved Uddelingen af dette Beløb, og man forandrede da Kontoen paa den Maade, jeg her har angivet, som direkte Tilskud fra Statens Side til Foredragsforeningerne. Det har her ved været Forudsætningen, at der skulde dannes en Række ny Foredragsforeninger, der skulde komme til at nyde godt af denne Konto, skønt det vel egentlig heller ikke var udelukket, at bestaaende ældre Foreninger kunde henvende sig direkte til Ministeriet om Andel i dette Beløb. Jeg forudsaa allerede i Fjor, at det vilde være særdeles vanskeligt for Ministeriet at foretage en retfærdig Fordeling til de ansøgende Foreninger, for saa vidt de overhovedet kom til Eksistens, og jeg maatte i høj Grad savne et sagkyndigt Mellemlid, der kunde staa som raadgivende for Ministeriet. Det har ogsaa vist sig i det forløbne Aar, at Ministeriet ikke har anset det for forsvarligt at anvende en større Del af dette Beløb. I alt er der af de 8000 Kr. kun uddelt 1,000 Kr. Da Forslaget i samme Form er blevet indsat af det andet Ting, har jeg der paa Ministeriets Vegne taget det samme Forbehold med Hensyn til Anvendelsen, som jeg tog i Fjor, men jeg har tillige tilføjet, at hvis det skulde kunne lykkes at tilvejebringe Enighed mellem Rigsdagen og Ministeren om faste Regler for de Betingelser, som paagældende ansøgende Foreninger skulle opfylde for at faa Andel i Tilskuddet, kunde jeg ikke have noget derimod. Men jeg tror, det vil være meget vanskeligt at komme til saadanne faste Regler. Efter den Erfaring, Ministeriet har, er Karakteren af de Foredrag, der afholdes rundt omkring i Provinserne, ikke en saadan, at de i og for sig henhøre under Indenrigsministeriet. Det er kun en meget ringe Procent af dem, der kan kaldes faglige eller tekniske. den Forstand, her skulde være Tale om,

for saa vidt Bevillingen vedrører Indenrigsministeriets Interesse. De fleste ere af almindelig belærende, underholdende og oplysende Karakter, og i den Egenskab mener jeg ikke, at nogen Foredragsforening egentlig vil kunne gøre Regning paa Tilskud fra Indenrigsministeriet.

Endelig kommer jeg til et Beløb, der er indsat af Folketinget paa § 19, IV. L., om 200,000 Kr. til Forhøjelse af det Beløb paa 2 Millioner Kr., der aarlig ydes fra Statskassens Side til Kommunerne til Dækning af deres Udgifter til Alderdomsunderstøttelsen. Jeg skal her tillade mig at minde om, at i Henhold til Alderdomsunderstøttelsesloven skal der af Kommunernes Udgifter ved Alderdomsunderstøttelser fra Statskassen tilskydes Halvdelen, dog ikke ud over 2 Millioner Kr. Nu indeholder denne Bestemmelse jo forskellige Begrænsninger, nemlig dels denne, at Kommunerne ikke kunne faa mere end Halvdelen af deres Udgifter, og paa den anden Side denne, at Statskassen ikke kan tilskyde mere end 2 Millioner Kr. Grunden, hvorfor man ved Vedtagelsen af Alderdomsunderstøttelsesloven har indført denne Begrænsning, kan jo ligge ret nær. Man var den Gang og kunde den Gang ikke være ret paa det rene med, hvilke finansielle Virkninger Alderdomsunderstøttelsesloven vilde faa for Kommunerne, men tillige kunde man jo heller ikke ret skønne over, hvorledes Loven vilde virke, naar den blev gennemført rundt om i Landets Kommuner. Det kunde derfor være ret naturligt, om Lovgivningsmagten allerede den Gang havde ment at burde tage dette Spørgsmaal op paa ny, saa snart der kunde blive Tale om at gaa ud over de 2 Millioner Kr. som man havde beregnet som Statskassens Tilskud hertil. Nu er det blevet gjort gældende, at det har været en Forudsætning under Lovens Behandling den Gang, at der fra Statens Side skulde ydes Halvdelen af Kommunernes Udgifter til Alderdomsunderstøttelsen, og man har i saa Henseende henvist til, at da der i Løbet af de første fire Aar efter Lovens Emanation kun havde til Raadighed 1 Million Kr., medens det faktisk viste sig, at der vilde blive Brug for mere end denne ene Million, for saa vidt man skulde komme til Dækning af Halvdelen af Kommunernes Udgifter, saa gik man ogsaa til Forhøjelse af denne 1 Million Kr., som man havde Hjemmel for i Loven, nemlig saaledes, at man ved en Lov af 1894 forhøjede Bidraget med 400,000 Kr. og ved en tilsvarende Lov af 1895 forhøjede det